

der, at Konsulen ikke alene skal tage Hensyn til de efter den danske Lovgivning forbudne Led, men ogsaa til de Led, der ere forbudne paa det Sted, hvor Vielsen foretages. Det er altsaa en tredje Slags Love, der skal tages Hensyn til. Det er ikke de danske Love, ikke Personens Hjemlands Love, men Stedets Love, Lovene paa det Sted, hvor denne Vielse tilfældigvis foregaar. Disse Love skulle Konsulerne tage Hensyn til, men vel at mærke kun, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt de Personer, der ville indgaa Ægteffab, staa i et saadant Slægtskabs- eller Svogerkabsforhold til hinanden, at deres Ægteffab vil komme i Strid med Stedets Love — ikke i andre Relationer. Naar man nu erindrer, at det dog vistnok hovedsagelig er Meningen med Lovene, at den skal komme til Anvendelse i de Lande, som Motiverne kalde „de halvbarbariske Lande“, det vil sige i de Lande, hvor Europæere og Amerikanere ikke henhøre under Stedets Love eller Stedets Domstole, saa vil det dog være mærkeligt, om man her paa et enkelt Punkt vil paalægge de danske Konsuler at tage Hensyn til disse lokale Love, som i øvrigt ikke vedkomme den danske Person eller den Person, med hvem han eller hun vil gifte sig; men paa en Gang, naar der bliver Spørgsmaal om forbudne Led paa Grund af Slægtskab og Svogerkab, skal der tages Hensyn til disse barbariske Love, om jeg maa kalde dem saa. Der siges i Motiverne, „at Konsulen ikke maa vie Personer, naar disse efter det Steds Love, hvor Vielsen skal foregaa, ikke maa komme sammen i Ægteffab“, og der henvises til, at der endogjaa vil kunne blive Tale om Strafsansvar for de paagældende Personer, hvis de gifte sig i Strid med Stedets Love. Den højtærede Minister har vist ikke været opmærksom paa, at disse Ord i Motiverne ere langt mere omfattende end den Regel, han vil have ind i Lovudkastets § 5. c. Det siges altsaa i Motiverne, at der skal tages Hensyn til, om disse Personer ifølge Stedets Love maa komme sammen eller ikke komme sammen i Ægteffab, men disse Udtryk række jo langt videre end til de forbudne Led paa Grund af Slægtskab eller Svogerkab. Der kan være tusinde andre Omstændigheder i paagældende Lande, der bevirke, at to Personer ikke maa komme sammen i Ægteffab. Skal der være Overensstemmelse mellem Motiverne og Bestemmelsen i § 5 c, maa man sige: forbyde Stedets Love de paagældende Personer at indgaa Ægteffab, skal den danske Konsul tage Hensyn dertil. Men derved vil man rigtignok komme til

mærkelige Forhold, hvad jeg skal tillade mig at vise ved nogle Eksempler. I Kina, hvor vi have danske Konsuler, gælder f. Eks. den Regel, at 2 Personer af samme Familienavn ikke maa gifte sig sammen. Det kinesiske Folk er nemlig delt i ca. 530 Navnegrupper, og saa gælder den mærkelige Regel, at de, der have samme Navn, ikke maa indgaa Ægteffab med hinanden. Nu kan man sige dertil, at det gælder Gudstellov kun om kinesere og kinesiske Navne, det gælder altsaa ikke om borgerlige danske Navne som Hansen og Petersen, saa det vil altsaa ikke kunne volde Vanskeligheder, men dette Eksempel er dog et Bevis paa, hvilke Vidtløftigheder man kan komme ind i, naar man vil forlange, at den danske Konsul skal tage Hensyn til de paa Stedet gældende Love. I Kina opstilles lige Rang og tilnærmelsesvis lige Alder som Betingelse for, at vedkommende maa gifte sig, det vil sige: første Gang vedkommende vil gifte sig, thi for Enke og Enkemænd gælder Reglen ikke. Naar nu den danske Konsul skal overveje, om de Personer, der ville gifte sig, fyldestgøre denne kinesiske Betingelse, vil det kunne volde urimeligt Besvær; om end man vel nok vil komme ud over det. I Kina er der fremdeles Regler for visse Mandariner, at de ikke maa gifte sig med en Person, der er bosiddende i den Kres, hvori de bo eller have Ansættelse. Nu sætter jeg, at en kinesisk Mandarin vil gifte sig med en dansk Pige i Shanghai; skal saa Konsulen undersøge, om denne Mandarin har Lov til at gifte sig med denne Pige for Bopælens Skyld. Det kan han jo overlade til Mandarinen eller hans foresatte, det kommer jo ikke ham ved. Han garanterer jo ikke, at Ægteffabet er gyldigt efter kinesisk Ret, men kun at det er gyldigt efter dansk Ret, og det bliver det uanset den Regel, at en kinesisk Mandarin ikke maa gifte sig med en Pige, som bor i hans Jurisdiktion. En Enke maa vel nok gifte sig, men hvis hun ikke har nogen Søn, skal hun have sine Slægtninges Samtykke. Det er ogsaa en mærkelig Regel for en dansk Konsul at tage Hensyn til. — I Japan gælder den mærkelige Regel, at Forlovelse med en anden Person er til Hindrer for Ægteffab. Men naar den forlovede, der ønsker at knytte en anden Forbindelse, kan skaffe sin tidligere forlovede et bedre eller lige saa godt Giftermaal med en Trehjemand, har han eller hun Lov til at gifte sig. Fremdeles gælder der i Japan den Regel, at hvad man kan kalde simple Folk ikke maa gifte sig uden Tilladelse af en japanesisk Embedsmand, som man i Europa vilde kalde Mairen, finere Folk skulle have Tilladelse af Gubernøren, og Prinserne